

1966 være trådt i stedet for lov nr. 291 af 31. marts 1949 om landbrugsejendomme og lov nr. 127 af 16. april 1957 om sammenslutningers og institutioners landbrugsjord. Lovforslaget var udarbejdet efter de retningslinjer, som er angivet i den af landbokommissionen af 1960 afgivne tredje betænkning af 26. november 1965, og svarer i det væsentlige til det udkast, som er optaget som bilag i betænkningen.

De vigtigste af de punkter, på hvilke lovforslaget indeholder ændringer i forhold til den nuværende lovgivning, er følgende:

Ved en *landbrugsejendom* forstås i dag en ejendom med et areal på mindst 1 ha og et grundbeløb på mindst 2.000 kr. Ved lovforslaget foreslås landbrugspligten afgrænset og fikseret til de ejendomme, der i matriklen er noteret som landbrugsejendomme, samt de arealer, der — uden at være noteret — ved den seneste ejendomsvurdering er vurderet under en sådan ejendom. Man opnår herved at få en administrativt klar og enkel afgrænsning af, hvad der forstås ved en landbrugsejendom. Efter forslaget vil endvidere nye ejendomme blive noteret som landbrugsejendomme, såfremt de har et tilliggende på mindst 2 ha og i øvrigt opfylder betingelserne for at kunne noteres.

Efter den hidtidige lov indebærer landbrugspligten, at der på en landbrugsejendom skal være såvel beboelses- som avlsbygninger, at jorden skal drives af beboere af ejendommen, og at ejendommen skal være forsynet med inventar, avl og eventuelt besætning. Ifølge lovforslaget er landbrugspligten i princippet foreslået udformet som en pligt, der i højere grad end før hviler på den jord, der hører til landbrugsejendomme, og kravet om avlsbygninger og om driftstilbehør m. v. er forladt. Landbrugspligten skal herefter særlig sikre, at de dyrkbare jorder udnyttes jordbrugsmæssigt, og at *jorderne ikke uden tilladelse tages i brug til anden end jordbrugsmæssig anvendelse*. Det skal i denne forbindelse fremhæves, at den foreslåede udformning ikke tager sigte på at ændre den nugældende praksis, hvorefter de hensyn, der taler for at bevare landbrugsjorden, sædvanligvis viger, når samfundsmæssige grunde taler for, at